Terra promesa

Per DavidG el dv., 17/07/2020 - 00:00

> *Cada primer domingo de mes, Karen reúne a algunas mujeres para rezar el rosario alrededor del pueblo...Es una manera hermosa de rezar por el pueblo en medio del pueblo, trazando abiertamente una oración en el espacio y en el tiempo… ¡Hemos de rezar tanto por el pueblo y sus familias!*
>
> (Bert Daelemans. A orillas del Yukon. Encuentros en Alaska. Fragmenta Editorial. 2020)

Manresa no és Alaska, i molt menys a l'estiu. Però cada dia, de matinada, també reso el rosari caminant al voltant de la ciutat on visc. Tot al llarg de –al meu entendre- l'hora més saludable del dia, repasso la jornada anterior, agraeixo el pas de Déu en cada encontre, m'hi reconcilio i em disposo a no perdre-me'l en tot el que s'esdevingui a les següents vint-i-quatre hores.

Aquest fragment del diari de Bert Daelemans, narrant la seva estada de quatre mesos a Alaska, em dona una nova clau. Una nova actitud amb la que explorar la meva quotidiana pregària itinerant: tot passant, posar intenció de pregar per la gent, per les llars. Beneir la ciutat a cada pas, estimar la presència de la divinitat en els qui l'habiten.

Sense ànim de conquesta de cap espai, sense frisança per escurçar el temps amb un nou rècord, m'agradaria caminar acaronant les voreres, l'asfalt, la terra i l'herba. Transformar la superfície que trepitjo no pel desgast de la petjada sinó per la cura que ablaneix i obre camins al Senyor. I mentre avanço, repeteixo la pregària de Jesús i la de Maria, imagino la seva manera d'estar en camí o d'anar a l'encontre de les persones. Vull sentir que Déu, amb la meva presència, vol esquinçar la nit i emetre una paraula, tan silent com real: Bon dia! avui vull regnar a la vostra vida per fer-ne terra promesa.